

Köpeğin Adı Badi 67

– Ömer Faruk · 21 Kasım 2017

Hava kararınca kadar dışarıda dolaştım, sonra yuvama girip yattım. Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, neredesin kaç saattir? Çabuk buraya gel! Diye birkaç kere seslendi. Aşağıdaki çek-yat üzerine uzanıp, yattığı yerden beni çağırdığını tahmin ediyordum. Dışarı çıkıp beni aramak aklına gelmiyordu. Zaten bugün onu dışarıda hiç görmemiştim. Ben, bu seslenişlere cevap vermedim.

Gecenin geç bir saatinde:

-Badi arkadaşım! Ben ölüyorum, sen ortalıkta yoksun! Diye bağırınca, önemli bir şeyler olduğunu anladım ve yuvamdan çıkıp koşarak yanına gittim. Yanılmamışım, çek-yatın üzerine uzanmıştı. Yüzüne baktım, o da bana baktı. İyi görünmüyordu. Yüzünde yer yer morluklar vardı, gözlerinin ferri kaçmıştı. Yanına iyice yaklaştım, göğsüne başımı koydum, okşadı. Neden dışarı çıkıp beni aramadığını anlamıştım; hastaydı, hiç hali yoktu.

-Dur, çevir şu başını bakayım! Gene ne yaramazlık yaptın? Yüzüne ne oldu böyle? Dedi. Beni azarlayacağını umdum, ancak vakti olmadı. Tam o sırada dışarıdan bir otomobil sesi duyuldu.

-Tüccar gelmiştir. Arkadaşım, ben birkaç günlüğüne yokum, sana Tüccar göz kulak olacak, dedi.

Tüccar içeri girince yattığı yerden kalkmaya çalıştı, kalkamadı. Tüccar:

-Geçmiş olsun baba! Ambulans çağırdım, biraz gecikti, ama az sonra gelir, nasıl oldun? dedi.

-Sağ ol. İyi değilim. Ben yokken Badi ile ilgilen, arada gelip yiyecek ve su ver bi zahmet. Şunları da al; evin ve arabanın anahtarları...

-Sen Badi'yi merak etme. Tedavini ol, başka bir şey düşünme.

Anladım ki Kenan Baba çok ciddi bir şekilde hastalanmış, öyle ki ambulans ile hastaneye götürülecek. Bu hasta haliyle bile benimle ilgilenecek birini düşünmüş ve Tüccar'da karar kılmış. Hasta olduğuna göre, hastalığının tedavisi konusunda Doktor'un daha fazla faydası dokunmaz mıydı? Ama nedense onu aramamıştı.

Ambulansın sirenini duyunca Tüccar bahçe kapısını açtı, iki görevli sedyeyi indirdiler, Kenan Baba'yı üzerine koyup ambulansın içine götürdüler.

Kenan Baba, gidecek ve beni burada bırakacaktı, halbuki ben hiç de kalmak niyetinde değildim. Ne mi yapacaktım? Ben de onunla beraber hastaneye gidecektim. Görevliler ambulansın arka kapısını kapatacağı sırada kendimi içeri attım. Herkes şaşırıldı. Kenan Baba'nın başucunda yüzüm kapıya dönük, sırtım kabarık beklemeye başladım. Görevlilerden biri:

-İn oradan aşağıya bakayım, deyince ona hırladım. Diğeri ambulansın içine girmeye çalışınca dişlerimi gösterip üzerine doğru yürüdüm. Korkup geri çekildi. Kenan Baba'ya:

-Köpek galiba sizin. Bir şeyler yapın da aşağıya insin. Ambulansın içinde onu götürebilmemiz kesinlikle mümkün değil, dedi. Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, lütfen in aşağıya. Zaten ben birkaç gün sonra döneceğim, dedi. İnmedim, aksine ona daha fazla sokuldum.

-Görüyorsunuz, inmiyor işte. Bir defalık kural dışına çıksanız ne olacak? Hastane girişinde açın kapıyı, o kendiliğinden iner. Kimse de görmemiş olur.

Tüccar olanları izliyordu. O da konuşmalara katılmak zorunda kaldı:

-Bakın, bu köpeğin uysal görünmesine aldanmamalı. Böyle durumlarda çok saldırganlaşabilir ve etrafına zarar verebilir. Sahibine çok sadıktır, ona bir kötülük yapılacağı endişesiyle savunmaya geçer.

Tüccar'ın bu konuşmasına rağmen iki görevli de beni indirmek için bir kere daha şanslarını denediler, öncekinden daha sert tepki görünce çaresiz kapıyı kapatıp hareket ettiler. Yol boyunca Kenan Baba beni okşadı, öptü, hastaneye kadar birbirimize sarılı gittik.

Hastane kapısına gelince durduk ve ben hemen aşağıya atladım. Kenan Baba:

-Gördünüz mü, dediğim oldu ve Badi ambulandan indi, dedi.

Hastanenin bahçesine girmek hiç de zor olmadı. O saatte ortalık tenhaydı, bir-iki kişi vardı etrafta. Güvenlik elemanı da kulubesinin içindeydi; uyumuyordu ama dalmış gitmişti. Sabahı, bulduğum bir merdiven altında bekleyecektim.

(Devam edecek...)